

அறிமுகம்

எச்சமூகத்திலும் எக்காலத்திலும் வாழும் பெருந்தொகையானோர் சாதாரண பொது மக்களே ஆவர். ஆள்பவர்கள், உத்தியோகத்தர்கள், சமயத் தலைவர்கள் மற்றும் ஏனைய பிரமுகர்கள் என்போர் இவர்களுள் சிறு தொகையினரே ஆவர். வரலாறு என்பது இவர்கள் அனைவரையும் முன்னிருத்தும் செயற்பாடாகும். உண்மை எவ்வாறிருந்த போதிலும் அதிகமான வரலாற்று மூலாதாரங்களில் பெருமளவிற்கு முன்னிலைப் படுத்தப்பட்டிருப்பது இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட சிறு தொகையினரின் விவரங்களாகும். எனினும் அவர்களைப் பற்றி நாங்கள் தெரிந்து வைத்துள்ளதுபோல் சமூகத்தில் பெரும்பான்மையாக உள்ள சாதாரண பொது மக்களைப் பற்றிய புரிந்துணர்வு எம்மிடம் குறைவாகும். எமது நாட்டின் வரலாற்றை நன்கு தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால் பண்டைய காலத்தில் வாழ்ந்த சாதாரண பொது மக்களின் வாழ்க்கை பற்றிய விடயங்களை அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும். இப்பாடத்தில் இவை அனைத்தையும் பற்றிய மேலும் பல கருத்துக்களையும் விடயங்களையும் தெரிந்து கொள்ளப் போகின்றீர்கள்.

4.1. நிர்வாக அமைப்பு

புராதன காலத்தில் எமது நாட்டை ஆட்சி செய்தவர்கள் மன்னர்களாவர் என்று வரலாற்று மூலாதாரங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு ஆட்சி செய்யும்போது பின்பற்றப்பட்ட அரசியல் கொள்கை யாது என்பதைக் கூறும் மிக முக்கியமான தகவல்கள் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன.

எந்தவொரு நாட்டிலும் நிர்வாகத்தைக் கொண்டு நடத்தும் மூன்று தாபனங்கள் காணப்படுகின்றன. அவை சட்டம், நிர்வாகம், நீதி என்பனவாகும். அரசாங்கம் என்பதனால் கருதப்படுவது இம்மூன்று தாபனங்களுமாகும். நாட்டுக்குத் தேவையான சட்டங்கள் வகுப்பதை இன்று பாராளுமன்றம் புரிவதைப்போல, அன்று அரச சபை செய்தது.

இச்சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துவது நிர்வாகத் துறையாகும். இதில் சம்பந்தப்படுவது அரச அதிகாரிகளாவர். சட்டத்தை மீறுவோரைத் தடுத்து, சமூகத்திற்கு ஏற்படும் கேட்டினைத் தவிர்த்து நாட்டு மக்களுக்கு நியாயங்களைப் பெற்றுத் தருவது நீதித்துறையாகும்.

புராதன காலத்தில் எமது நாட்டில் நிர்வாக, நீதித்துறைகள் காணப்பட்டன. சட்டத்துறையாகச் செயற்பட்டதும் நிர்வாகத்துறையாகும். சட்டத்துறை தாபனமாக தனியான சுதந்திர அமைப்பு பொன்று காணப்படாமல்கு அந்நேரத்தில் எமது நாட்டில் முடியாட்சி முறை நிலவியமையே காரணமாகும். சட்ட, நிர்வாகத் துறைகளைக் குறிப்பதற்கு கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பது “எக்தென் சமிய” எனும் சொற்பிரயோகம் ஆகும். அநுராதபுர மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த புத்தன்னே ஹெல எனும் இடத்தில் காணப்படும் கல்வெட்டு ஒன்றில் வத்ஹிமி வஹன்சே வதால “எக்தென் சமியென்” எனும் வாசகம் காணப்படுகின்றது. எக்தென் சமிய எனும் சொல் உருவாகி இருப்பது “ஏக ஆஸ்தான சாம்ய” எனும் சொற்களால் ஆகும். ஏக ஆஸ்தான எனப்படுவது அரச சபை ஆகும். சாம்ய என்பது அனுமதி என்ற பொருள் தரும். எனவே அரச சபையால் அனுமதிக்கப்பட்டது எனப் பொருள் தரும். மேற்குறிப்பிட்ட கல்வெட்டானது காணி ஒன்று அன்பளிப்புச் செய்யப்பட்டதுடன் தொடர்புபட்டதாகும். இவ்வன்பளிப்பு அரச சபையின் அனுமதியுடன் அரசனின் ஆணைக்கு ஏற்ப மேற்கொள்ளப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. “வத்ஹிமியன் வதால” என்பது அரசனின் ஆணையைக் குறிப்பதாகும். வத்ஹிமி என்பது அரசனைக் குறிப்பதாகும்.

கி. பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுக்களில் கூறப்பட்டுள்ளபடி அரசாங்கக் காணி ஒன்றை பெளத்த விகாரைக்கு அன்பளிப்புச் செய்வதற்கு வருகை தந்த அதிகாரிகளில் சிலர் சபாவ எனும் இடத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினர்.

அநுராதபுர மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த குருமஹத் தமன எனும் பிரதேசத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபடி கெலே கம எனும் இடத்தை மஹிந்த ராம எனும் பிக்குணிகளின் ஆராமைக்கு அன்பளிப்புச் செய்ய வந்த மெனின்கமுவே உதய, நிக வெல்லே சேன என்ற அதிகாரிகள் இருவர் சபாவையைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த வந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இங்கு சபாவ எனக்குறிப்பிடப்படுவது அக்கால நீதிமன்றத்தை ஆகும். அரசுக்குச் சொந்தமான நிலத்தை இன்னொருவருக்கு உரித்தாக்குவது சட்ட ரீதியான செயற்பாடாகும். ஆகையால் இங்கு நீதிமன்றத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் உத்தியோகத்தார்களின் வருகை கட்டாயமானதாகும். அச்சந்தர்ப்பத்தில் அவ்வதிகாரிகளின் பொறுப்பு காணியின் எல்லை, அதனை அனுபவிப்பது தொடர்பான நிபந்தனைகளைப் பதிவதாகும்.

சபாவ எனும் சொல் இலக்கிய மூலாதாரங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது "மஹலே" எனும் சொல்லாலாகும். அது "மஹலேகம்" (பதிவாளர் நாயகம்) எனும் பதவியைக் குறிக்கும். அரச செயலாளர்களின் பொறுப்பு சகல அரச கடமைகளையும் பதிவதும் அவற்றைப் பாதுகாத்து வைப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதுமாகும். இவ்வாறான பதிவாளர் நாயகம் பற்றி மெதிரிகிரியவில் அமைந்திருந்த எத்வெஹர எனப்பட்ட தூபிமனைக்கு இரண்டாம் சேன மன்னனின் ஆணைப்படி காணியை வழங்கி அது தொடர்பான சட்ட நடவடிக்கையை மேற்கொள்வதற்காக காசியப்ப எனும் பதிவாளர் நாயகம் (மஹலே கஸ்பா) அங்கு வந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

உரு 4.1. கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்றில் காணப்படும் குறியீடுகளாகும். விசிறி அடையாளத்தின் மூலம் அரசின் குறியீடான செங்கோலும் கொடி போன்ற அடையாளத்தின் மூலம் அன்னமும் காட்டப்பட்டுள்ளன. அன்னக் குறியீடு வழங்கப்பட்ட கொடுப்பனவின் தூய்மையையும் மேலேயுள்ள சந்திரப்பிறை வழங்கப்பட்ட கொடுப்பனவுக்குரிய, சூரிய, சந்திரன் உள்ள வரையிலான நிலைத்த தன்மையைக் குறிக்கின்றது. நாயும் காசியும் குறியீடு, இக்கொடுப்பனவுக்கு இடைஞ்சல் புரிவோர் அடுத்த பிறவியில் எடுக்கும் பிறப்புகளை மறைமுகமாகக் காட்டுகின்றது.

அநுராதபுரம் தலைநகராக விளங்கிய காலத்தில் நாட்டின் நிர்வாக மத்திய நிலையமாகவும் விளங்கியது. அப்போது மன்னன் தலைநகரிலிருந்து ஆட்சி செய்தான். இக்காலத்தைப் போன்று அன்று தொடர்பு சாதனங்களோ போக்குவரத்து வசதிகளோ இல்லாத காரணத்தினால் அநுராதபுரத்தில் இருந்து தூரப் பிரதேசங்களில் நிர்வாக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வது சிரமமான காரியமாக இருந்து வந்தது. இதனால் உள்ளூராட்சி தொடர்பான தனியானதொரு நிர்வாக அமைப்பு இருந்ததற்கான ஆதாரங்கள் வரலாற்று மூலாதாரங்களில் இருந்து கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. வசப மன்னனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட வல்லிபுரம் பொற்சாசனம் இது தொடர்பான ஆதாரமாகும். அதில் கூறப்பட்டுள்ள விடயமாவது நாகதீப (யாழ்ப்பாண)த்தை நிர்வகித்த ரிஷிகிரி எனும் அமைச்சர் அங்கு பிரியங்க திஸ்ஸ எனும் விகாரையைக் கட்டியது பற்றியதாகும். தனிப்பட்ட உள்ளூராட்சிப் பிரதேசங்களை நிர்வகிப்பதற்காக மத்திய அரசு நிர்வாகிகளை நியமித்திருந்தமை இதன் மூலம் தெளிவாகின்றது.

இவற்றிற்குப் புறம்பாக அதனைவிடக் கீழ் மட்டத்து நிர்வாக நடவடிக்கைகளுக்காகச் சயேச் சையான சபைகள் அவ்வப் பிரதேசங்களில் காணப்பட்டன. கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் காணப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் பிரதேச மட்டத்தில் செயல்பட்ட சபைகள் “தசகம் எத்தன்” எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பத்துக் கிராமங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வண்ணம் அதன் தலைவர்களைக் கொண்ட அச்சபை சிறிதளவு நிர்வாக விடயங்களில் சம்பந்தப்பட்டுள்ளன. மாத்தளை மாவட்டத்தில் புராதன பௌத்த விகாரையான களுதிய பொக்குனையில் காணப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்றில் அவ்விகாரைக்குத் தானம் வழங்குகையில் ஏதாவது பிரச்சினை ஏற்பட்டால் பத்துக் கிராமத் தலைவர்களும் ஒன்றுகூடி அதனைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

அநுராதபுரம் இந்நாட்டின் தலைநகராகத் திகழ்ந்த காலத்தில் இருந்தே அரசரிமை தந்தை வழிமுறையாக வந்தது. பட்டத்து இராணியின் பிள்ளைகளுக்கு அரசரிமை கோரும் தகுதியிருந்தது. தந்தையின் பின்னர் பிள்ளைக்கு அரசு, உரிமையாக வேண்டும் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும் அவ்வச் சந்தர்ப்பத்தில்

வாழ்ந்த மூத்தவருக்கு அரசரிமை வழங்கப்பட்டது. தேவனம்பிய திஸ்ஸ மன்னனுக்குப் பின்னர் அரசரிமை பெற்றது உத்திய, மஹாசிவ, சூரதிஸ்ஸ, அசேல என்ற அவரது சகோதரர்கள் நால்வராவர்.

நிர்வாகத்தில் நாட்டு மக்களுடைய நலன் களுக்காக நிர்வாகிகள் செயற்பட்டனர். சமய நிலையங்களுக்குக் கொடுப்பனவுகளை மேற்கொள்வது மட்டுமன்றி சாதாரண மக்களின் நலன்களிலும் கரிசனை செலுத்தினர். விசேடமாக, பொதுமக்களுக்குத் தேவையான பொதுச் சுகாதார வசதிகளை வழங்குவதிலும் கவனம் செலுத்தினர். வெஜ்ஜசாலா என்ற சொல் புராதன இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டிருப்பது வைத்திய சாலையைக் குறிப்பதற்காகும். வெஜ் எனும் வைத்தியர்களைப்பற்றி கிறிஸ்துக்கு முற்பட்ட இரண்டாம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுக்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. புத்ததாஸ (கி.பி. 340 - 368) வைத்தியசாலைகளை நிர்மாணிப்பதில் மிகவும் ஆர்வம்மிக்க மன்னராவார். ஐந்தாம் மஹிந்த மன்னர் (கி.பி. 982 - 1029) நாடெங்கும் காணப்பட்ட வைத்தியசாலைகளுக்குத் தேவைப்பட்ட சுகல வசதிகளையும் வழங்கினார். நான்காம் காசியப்ப மன்னரின் காலத்தில் (கி.பி. 914 - 923) அநுராதபுரத்தை அண்டிய பிரதேசங்களில் கடுமையான காய்ச்சல் பரவியது. அப்போது காணப்பட்ட சாதாரண வசதிகளுடன் கூடிய வைத்தியசாலைகளில் காய்ச்சலால் பீடிக்கப்பட்ட நோயாளிகளைப் பராமரிப்பது சிரமம் எனக்கண்ட மன்னர் அதற்கெனத் தனியான வைத்தியசாலை ஒன்றை நிறுவியதாக வரலாற்று மூலாதாரங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. “உபசக்க ரோகநாச” எனும் வார்த்தையால் இது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கர்ப்பிணித் தாய்மாரின் தேவைக்காகப் பிரசவ விடுதிகளைக் கட்டுவதற்கு முதலாம் உபதிஸ்ஸ மன்னன் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டான். அவ்விடுதிகள் “பலவந்தி நாம சால” எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பிரசவத்திற்கான வைத்தியசாலைகள் என்பது இதன் பொருளாகும். கல்வெட்டுக்களில் இக்கட்டங்கள் “திம்பிரிகே” எனக் கூறப்பட்டுள்ளன. மிகவும் முற்பட்ட காலங்களில் இருந்து இந்நாட்டில் தாய் மாருக்கான பிரசவ விடுதிகள் நிர்மாணிக்கும் வழக்கம் இருந்து வந்துள்ளது. பண்டுகாபய மன்னரின் காலத்தில் அநுராதபுரத்தில் “சொத்திசாலா” எனப்பட்ட விசேட கட்டடங்கள் காணப்பட்டன. இச்சொல் பிரமணர்களின்

வழிபாட்டிடத்தைக் குறித்தது. அத்துடன் பிரசவ விடுதியினைக் குறிப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது என்றும் அட்டுவா நூல்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

வெளியுறவுக் கொள்கை

எமது நாட்டை ஆண்ட மன்னர்கள் தமது அயல் நாடுகளுடனும் சில வேளைகளில் தூர நாடுகளுடனும் நட்புறவுத் தொடர்புகளை வைத்திருந்தனர். காலத்திற்குக் காலம் இத்தொடர்புகள் இடம்பெற்ற பிரதேசங்கள் மாற்றமடைந்தன. இந்தியா, அரேபியா உட்பட ஏனைய ஆசிய நாடுகளுடன் ஆதி காலத்தில் இருந்தும் ஐரோப்பிய நாடுகள் சிலவற்றுடன் அண்மிய நூற்றாண்டுகளில் இருந்தும் தொடர்புகள் இருந்து வந்தன. இலம்பகர்ண அரசர்களுள் புகழ்பெற்ற முதலாம் கஜபாகு மன்னன் (கி.பி. 114 - 136) பத்தினி தெய்வக் கோயில் ஒன்றின் திறப்பு விழாவிற்கு தென்னிந்தியாவில் சேர இராச்சியத்திற்கு வந்ததாக அந்நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. சில வேளைகளில் இவ்வரசியல் சுற்றுலாவின் நோக்கம் இரு நாடுகளுக்கும்ிடையே அரசியல் உறவுகளை மேம்படுத்திக் கொள்வதாக இருந்திருக்கலாம்.

கனிட்ட திஸ்ஸ அரசனால் (கி.பி. 167-186) உரோம நாட்டிற்கு தூதரக அதிகாரிகளை அனுப்பியதற்கான குறிப்பு மகாவம்சத்தில் உள்ளது. ருவன்வெலி தாது கோபத்திற்கு பூஜை செய்வதற்குத் தேவையான கண்ணாடி மணிகளைப் பெற்று வருவதற்காகவே இவர்கள் அனுப்பிவைக்கப்பட்டனர்.

கி.பி. 8 ஆம், 9 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இந்நாட்டு ஆட்சியாளர்கள் சீனாவுடன் நெருக்கமான உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இக்காலத்தில் எமது நாட்டுத் தூதுவர்கள் சீனாவுக்குச் சென்று வந்தனர். ஆறாம் அக்கிரபோதி மன்னன் ஆட்சிக் காலத்தில் இத்தொடர்புகள் மிகவும் பலப்பட்டிருந்தன. அக்காலகட்டத்தில் சீன இராஜதந்திரிகள் இருபது முறை இலங்கைக்கு விஜயத்தை மேற்கொண்டிருந்தனர். வியாபாரத் தொடர்புகளை வளர்த்துக் கொள்வது இவர்களின் மூல நோக்கமாக இருந்தாலும் கலாசாரத் தொடர்புகளிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தினர்.

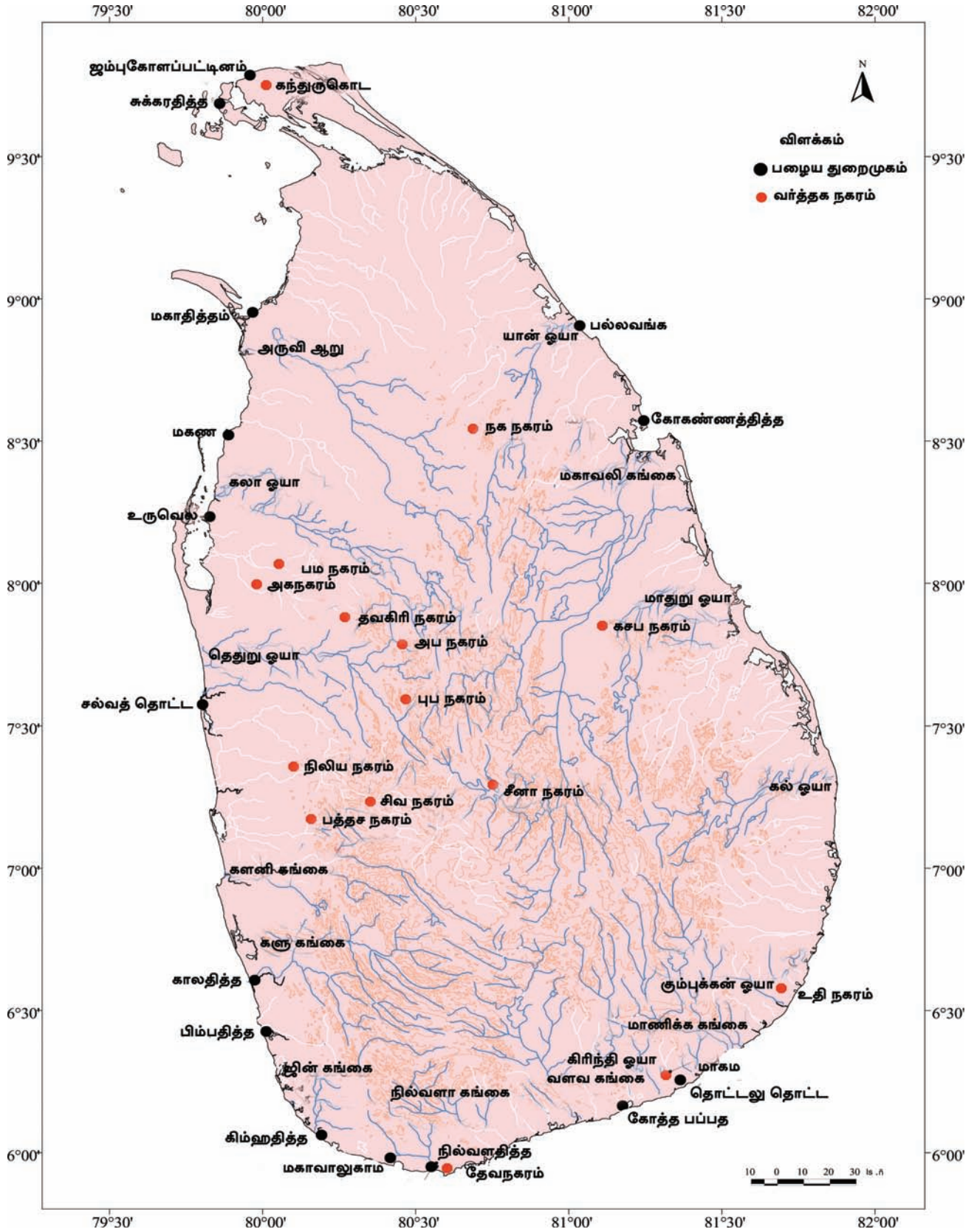
இலங்கை தமது அயல்நாடுகளுடன் மேற்கொண்ட உறவுகளில் திருமணத் தொடர்புகள்

முக்கியமானவையாகும். இந்தியாவின் பலம் வாய்ந்த நாடுகளான கலிங்கம், பாண்டிய நாடு என்பவற்றுடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருமணங்கள் தொடர்பாக வம்சக் கதைகள் கூறுகின்றன. முதலாம் விஜயபாகு மன்னன் (கி.பி. 1070 - 1110) கலிங்க இளவரசி திரிலோக சுந்தரியைத் திருமணம் செய்து கொண்டதோடு தனது சகோதரியான மித்தா இளவரசியை பாண்டிய இளவரசனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்ததன் மூலம் தனது அரசியல் பலத்தை உறுதிப்படுத்தி இருக்கலாம்.

சமயம், மொழி ரீதியில் வேறுபட்டிருந்தாலும் தமது அண்டை நாட்டுப் பிரஜைகளுடன் நம்பிக்கையுடன் செயற்படுவது எமது புராதன ஆட்சியாளர்களின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் தெளிவாகத் தெரியும் இயல்பாகும். முதலாம் விஜயபாகு மன்னரால், பொலன்னறுவையில் கட்டப்பட்ட தலதா மாளிகையின் பாதுகாப்புக் காக வேளைக்காரப் படையை நியமித்தது இதற்குச் சிறந்ததொரு உதாரணமாகும். இவர்கள் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்து சம்பளத்திற்காக பணியாற்றிய படையினராவர்.

கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்காலத்தில் எங்களது மன்னர்கள் அரபு நாடுகளுடன் மிக நெருக்கமான உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்கையில் அராபிய வணிகர்களின் தலைமையில் அக்கால இந்து சமுத்திரத்தில் இடம்பெற்ற வர்த்தக நடவடிக்கைகளுக்கு இலங்கையின் ஒத்துழைப்பை உறுதியாகப் பேணிக்கொள்வதே அதன் நோக்கமாக இருந்தது. கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அராபிய வரலாற்று ஆசிரியரான அல் - பல சூரியின் குறிப்புகளின்படி அக்கால சிவப்புத் தீவின் (இலங்கையின்) மன்னர், இஸ்லாமிய அரசர்களுடன் பரிசுகளைப் பரிமாறிக் கொண்டதாகத் தெரிகின்றது.

சுருங்கக்கூறின் புராதன காலத்தில் இந்நாட்டில் நிலவிய நிர்வாகத்தின் தலையாய நோக்கங்களாக இருந்தவை, நாட்டு மக்களிடையே சமாதான சகவாழ்வை உருவாக்குதலும் அவர்களுடைய நலன்களைக் கவனித்தலும் தாய்நாட்டின் பாதுகாப்பும் மக்களுடைய எதிர்கால நல்வாழ்வுக்காக நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டைப் பாதுகாத்தலுமாகும். தங்களது அயல் நாடுகளுடன் நல்லுறவுடன் செயற்படுவதற்கும் அவர்கள் தூர நோக்குடன் செயற்பட்டுள்ளமை தெரிய வருகின்றது.

4.2. பொருளாதாரம்

நாட்டு மக்களில் பெரும்பான்மையானோர் கிராமங்களிலேயே வாழ்ந்தனர். அக்கிராம வாசிகளின் வாழ்க்கை இன்றைய சமூகத்துடன் ஒப்பிடுகையில் மிகவும் எளிமையானதாக இருந்தது. அனேகமானோரின் வாழ்வாதாரத் தொழிலாக விவசாயமே காணப்பட்டது.

சிலர் சேனைப் பயிர்ச் செய்கைகளிலும் ஈடுபட்ட தோடு பலரும் நெற்செய்கையிலேயே ஈடுபட்டு வந்தனர். மந்தை வளர்ப்பும் வாழ்வாதாரங்களுள் ஒன்றாக இருந்தது. இவர்களோடு பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டோரும் அவரவருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட கிராமங்களில் வாழ்ந்து வந்தனர்.

4.2.1. விவசாயம்

இலங்கையின் புராதன சமூகத்தில் வாழ்ந்த பெரும்பாலான கிராமத்தவர்களின் பிரதான வாழ்வாதாரமாக விவசாயமே இருந்துவந்தது. பயிர்ச்செய்கையுடன் மந்தை வளர்ப்பும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தது. விவசாயம் இரு வகைகளில் இடம் பெற்றது. இதில் முதலாவது சேனைப் பயிர்ச் செய்கையாகும். இரண்டாவது நெற் பயிர்ச்செய்கையாகும். இதில் பழையமையானது சேனைப் பயிர்ச்செய்கை என்று வரலாற்று மூலாதாரங்களிலும் உறுதிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. வரலாற்று மூலாதாரமான “புத் சரண” எனும் இலக்கியப் படைப்பில் “செஹென்” என்றும் சிங்கள உம்மக்க ஜாதகத்தில் “சேன” என்றும் கல்வெட்டுக்களில் “பிடபிம்” என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதும் புராதன கால சேனைகளையேயாகும்.

சேனைப் பயிர் செய்கை

சேனைப் பயிர்ச் செய்கை என்பது மேட்டுநிலப் பயிர்ச்செய்கையாகும். தமக்குத் தேவையான அளவு தானியங்களையும் மரக்கறி வகைகளையும் பயிரிட்டுக்கொள்ளக்கூடிய அளவுக்குப் போதுமான நிலப் பரப்பை, பெருங் காடுகளிலிருந்து பெற்று, அவற்றைச் சுத்திகரித்து தீயிட்டுக் கொடுத்தி சேனை ஒன்றை உருவாக்கிக் கொள்வர். முதலில் சுத்திகரிக்கப்பட்ட நிலப்பகுதிக்கு தீயிட முன்னர் சப்தமிட்டு ஒலி எழுப்பி சகல உயிரினங்களையும் இதிலிருந்து அகற்றிவிடுவர்.

புதிதாக தீயிடப்பட்ட காணி “நவதெனி” சேனை எனப்படும். சேனைகள் மிகவும் வளமானவை “நவதெனி சேன” எனும் பிரயோகம் சத்தர்ம ரத்னாவலியில் காணப்படுகின்றது. இலங்கையில் சில பிரதேசங்களில் “நவதெனிசேன” என்பதற்கு வேறு பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது. குரக்கன், கொள்ளு, உளுந்து, பயறு, சோளம், கம்பு, வரகு, தினை, ஓமம் எனும் தானிய வகைகள் ஒன்பதும் செழிப்பாக வளரும் சேனைகள் இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சில காலம் கைவிடப்பட்டுப் பின்னர் மீளவும் பயிரிடப்படும் சேனைகளை “கனத்த” எனும் சொல்லால் அநுராதபுர பிரதேசத்து விவசாயிகள் குறிப்பிடுவர். சேனைச் செய்கையின்போது பின்பற்றப்பட்ட நடைமுறை, ஓரிரு முறை பயிரிடப்பட்ட நிலத்தைக் கைவிட்டு விடுவதாகும். சிறிது காலம் அவ்வாறு கைவிடப்பட்ட நிலத்தில் மீண்டும் காடுகள் வளரும். இதனால் புராதன காலச் சேனைச் செய்கையால் சூழலுக்கு மேலதிக பாதிப்புகள் ஏற்படவில்லை.

சேனைகளில் பயிரிடப்பட்டவைகளுள் உழுந்து, வரகு, பயறு, குரக்கன், சோளம், எள்ளு, கடுகு, சீரகம், தினை, அரிசி போன்ற தானிய வகைகளும் வட்டுக்காய், பூசணிக்காய், கத்தரிக்காய், சாம்பல் பூசணி போன்ற மரக்கறி வகைகளும் நெல், கரும்பு, பருத்தி என்பனவும் பயிரிடப்பட்டன. அவையவற்றுக்கென ஒதுக்கப்பட்டிருந்த சேனை களிலே அவை பயிரிடப்பட்டன. அக்காலத்தில் நாட்டிற்குத் தேவையான துணிகளும் சீனியும் உற்பத்தி செய்வதற்குப் போதியளவு பருத்தியும் கரும்பும் விளையும் அளவுக்கு அப்பயிர்ச் செய்கைகள் முன்னேற்றம் அடைந்திருந்தன. 16 ஆம் நூற்றாண்டு வரை இந்நாட்டிற்கு சீனி இறக்குமதி செய்யப்படவில்லை என அறிஞர்களால் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

சேனை ஒன்று உருவாக்கப்படுவது தமது இருப் பிடத்தில் இருந்து ஓரளவு தூரமான பிரதே சங்களிலாகும். சேனையில் இருந்து விளைச்சல் பெற்றுக்கொள்ளும்வரை அவர்கள் சேனையில் கட்டப்பட்டுள்ள குடிசை ஒன்றில் தற்காலிகமாகத் தங்கியிருப்பர். சேனையை வன விலங்குகளில் இருந்து பாது காத்துக் கொள்வதற்கு அதனைச் சூழக் கட்டப்படும் கம்புகளால் ஆன வேலி “தண்டு வெட்ட” என்று குறிப்பிடப்படும். சேனையில் உயர் மரம் ஒன்றில் கட்டப்பட்ட சிறு குடிசை “பெல” எனப்படும்.

உரு 4.2. சேனை ஒன்றின் பயிர்ச் செய்கைக்கு முன்னைய தோற்றம்

இரவு நேரத்தில் வரும் மிருகங்களிடம் இருந்து தமது சேனையைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக பொழுது புலரும் வரையில் இதில் தங்கியிருப்பர். சேனைப் பயிர்ச்செய்கைக்காக அரசர்களில் சிலர் வரி அறவீடு செய்துள்ளனர். கெதிஅட, கெடுகனக என்று கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது இவ்வாறான இருவகை வரிகளையாகும். பொலன் னறுவையை ஆண்ட நிஸ்லங்கமல்ல மன்னன் (கி.பி. 1187 - 1196) இவ்விரு வகை வரிகளையும் நீக்கியதாக அவனது கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

புராதன காலத்தில் சனத்தொகை குறைவான படியால் சேனைச் செய்கை மூலம் தமது தேவைகளை அவர்கள் பூர்த்திசெய்யக்கூடியதாக இருந்தது. பெருகிச் செல்லும் சனத் தொகையின் உணவுத் தேவையை நிறைவுசெய் வதற்காகவே வயல்களில் நெல் பயிரிடும் முறை ஆரம்பமானது.

நெற் செய்கை

கல்வெட்டுக்களில் நெற் செய்கை இடம் பெறும் இடங்கள் வயல் என்றும் “கெத” என்றும் இரு சொற்களாலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சில வேளை சிற்றளவில் நெற் செய்கை பண்ணப்படும் இடங்களை வயல் என்று குறிப்பிட்டிருக்கலாம். “கெத” எனும் சொல் சமஸ்கிருத மொழியில் இருந்து பெறப்பட்டது. பல வயல்களைக் கொண்ட பரந்த இடத்தை இது குறித்து நிற்கின்றது.

பெரும்பாலும் நீர்ப்பாசனத்தின் மூலமே நெற்செய்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது. பருவ மழையின்போது குளங்களில் சேகரிக்கப்பட்ட நீர் கால்வாய்கள் மூலம் வயல்களுக்கு விநியோகிக்கப்பட்டது. வருடாந்தம் இரு போகங்கள் பயிர்ச்செய்கை மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஒரு முறை நெல் பயிரிடப்படும் காலம் “போகம்” எனப்பட்டது. இவ்விரு காலத்தையும் பெரும் போகம், சிறுபோகம் எனக் குறிப்பிடுவர். இவற்றுடன் இடைப் போகம் பற்றியும் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பெரும், சிறு போகங்களுடன் இடைப்போகம் மேற்கொள்ளப்படுவது நீர் கிடைக்கும் தன்மையைப் பொருத்ததாகும்.

உரு 4.3. சேனை என்பது மிகவும் அழகாகக் காட்சித் தரக்கூடியதாகும். சேனைக்கு வரும் வன விலங்குகளிடமிருந்து அதனைப் பாதுகாப்பதற்காக இரவில் தங்குவதற்கு அமைக்கப்பட்ட குழல், சேனையைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்ட கம்புகளிலான வேலி அங்கு பொதுவாகக் காணப்படும் ஒன்றாகும்.

நெற்செய்கையை வெற்றிகரமாக நடத்துவதற்கு உலர் வலயத்தில் பிரதான தேவையாக இருந்தது போதியளவு நீரைப் பெற்றுக் கொள்வதாகும். மழைநீரைத் தேக்கி வைத்துக் கொள்வதும், ஆறுகளை மறித்து கால்வாய்கள் மூலம் நீரை வயல்களுக்கு அனுப்புவதும் அத்தேவைகளை நிறைவுசெய்து கொள்வதற்கு கையாளப்பட்ட இரு முறைகளாகும். குளங்களைக் கட்டும் வழக்கம் இந்நாட்டில் வளர்ச்சியுற்றதற்கு காரணம் நீரைத் தேக்கி வைத்துக் கொள்ளும் தேவைக்கு பயன்படுத்துவதற்காகும். மகாபராக்கிரமபாகு மன்னனால் (கி.பி. 1153 - 1186) கூறப்பட்ட, “விண்ணிலிருந்து மண்ணில் பொழியும் ஒரு துளி நீரையேனும் மனிதனுக்கு பயன்படாது கடலில் கலக்கவிட மாட்டேன்.” என்ற கூற்று நீரைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதன் முக்கியத்துவம் அரசனின் பார்வையில் எவ்வாறிருந்தது என்பதை எமக்கு காண்பிக்கின்றது. இயற்கையுடன் ஒன்றிணைந்து செயற்பட்டதன் மூலம் அவர்களுடைய வாழ்க்கைக்குப் பேருபகாரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

மந்தை வளர்ப்பு

விவசாய நடவடிக்கைகளுக்கு மேலதிகமாக அக் காலத்தில் மந்தை வளர்ப்பும் இடம்பெற்றது. அவற்றுள் முதலிடம் பெற்றது மாடு வளர்ப்பாகும். மாடு வளர்ப்போருக்கென ஒதுக்கப்பட்ட “கோபாலகம்” பற்றிக் கல்வெட்டுக்களிலும் இலக்கியங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளன. மிருகச் செல்வம் அல்லது உணவுத் தேவையில் இவற்றிலிருந்துப் பெற்றுக் கொள்ளப்படும் பொருள்கள் பேருபகாரமாய் அமைந்தன. தயிர், நெய், வெண்ணெய், என்பன அவற்றுள் முக்கியமானவையாகும். கொழும்பு நூதன சாலையில் உள்ள நான்காம் காசியப்ப மன்னனால் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டில் “கிரிகெரி” எனும் சொல் காணப்படுகின்றது. இது பால் பெற்றுக் கொள்ள வளர்க்கும் பசுக்களை குறிப்பிடுகின்றது. பெண்ணொருத்தி பசுவிலிருந்து பால் கறப்பதனைக் காண்பிக்கும் சிற்பம் ஒன்று சீகிரியில் அமைந்துள்ள தாதுகாப்பத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள மகாமேருக் கல்லில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது.

மாடுகளைத் தவிர கோழிகளும் ஆடுகளும் வீடுகளில் வளர்க்கப்பட்டன. பொலன்னறுவை மெதிகிரியில் உள்ள எத்வெஹர மண்டபத்தில், வைத்தியசாலையில் நோயாளர்களின் தேவைக்காக மரணித்த ஆடுகளினதும் கோழிகளினதும் மாமிசம் மட்டும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டுமெனக் குறிப்பிடும் விடயம் கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்றில் காணப்படுகின்றது.

4.2.2. கைத்தொழில்

பண்டைய காலத்தில் இருந்தே இலங்கையில் உலோகக் கைத்தொழில் மிகவும் முன்னேற்ற கரமாக விளங்கி வந்ததை முன்னைய பாடங்களில் கற்றுக் கொண்டிருப்பீர்கள். உலோகங்களைப் பயன்படுத்தி கைத்தொழில்களில் ஈடுபடுவோர் பற்றிய தகவல்கள் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் முக்கியத்துவம் பெறுவது இரும்புத் தொழிலை மேற்கொண்ட கம்மாளர்களாவர். இவர்களைக் குறிக்க கல்வெட்டுகளில் “கபர” எனும் பெயர் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. இரும்பைக் கையாடும் கம்மாளர் கிராம மக்களுக்கு மிகவும் வேண்டப்பட்ட நபராவார். அன்றாட விவசாய நடவடிக்கைகளுக்கான மண்வெட்டி, ஏர், அரிவாள் என்பவற்றை அவர்களுக்குச் செய்து கொடுத்தது பட்டறைக் கொல்லர்களேயாவர். பொலன்னறுவை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த முதுகல்ல எனும் இடத்தில் காணப்படும் கல்வெட்டு ஒன்றில் மஜ்ஜிம எனும் கம்மாளரைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதற்கு மேலும் செம்பு (தம்பகர), வெள்ளீயம் (டின்) உலோகங்களால் கைத்தொழில்களை மேற்கொண்ட கலைஞர்கள் அக்காலத்தில் இருந்துள்ளனர். அக்காலத்தில் தங்கக் கைத்தொழிலில் ஈடுபட்ட பொற்கொல்லர்கள் புராதன பதிவேடுகளில் துலாதார என்ற சொல்லால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். அம்பாந்தோட்டை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மண்டகல எனும் இடத்தில் உள்ள ஒரு கல்வெட்டில் துலதர சுமண என்ற பெயர் கொண்ட பொற்கொல்லரைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. அநுராதபுர, மகாகாம எனும் பண்டைய நகரங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்பொருள் அகழ்வுகளில் கண்டறியப்பட்டுள்ள மாணிக்கத்தினாலும் ஏனைய

வகைக் கற்களாலும் செய்யப்பட்ட மாலைகள், மோதிரங்கள் மூலம் இலங்கையில் காணப்பட்ட இரத்தினக் கைத்தொழிலின் தன்மையை அறிய முடிகின்றது. அவ்வாறான கைத்தொழில்களில் ஈடுபட்ட கலைஞர்கள் “மணிகர” எனும் சொல்லாலும் குறிப்பிடப்பட்டனர்.

புராதன காலத்தில் எமது சமூகத்தில் காணப்பட்ட இன்னொரு கைத் தொழில் தந்தச் செதுக்கல் ஆகும். கண்டிக் காலத்திற்குரிய வேகிரிய தேவாலயத்திற்கு அருகில் காணப்பட்ட கல் வெட்டு ஒன்றில் தடிசு சுமண எனும் தந்த செதுக்கல் கலைஞர் ஒருவரைப் பற்றிப் கூறப்பட்டுள்ளது. “தடிசு” என்பது யானைத் தந்தத்தைக் குறிப்பதாகும்.

அக்காலத்தில் வாழ்ந்த சாதாரண மக்களுக்கு தமது அன்றாடத் தேவைகளுக்கு மிகவும் உபயோகமாக இருந்தது மட்பாண்டங்களாகும். தொல்பொருள் அகழ்வுகளின்போது பெருந்தொகையான மட்பாண்ட சிதைவுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. மட்பாண்டம் வளைதல் அக்காலத்தில் முறையாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட கைத்தொழிலாக இருந்தது.

வளைதல் கைத்தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களைப் பற்றி இற்றைக்கு 2250 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில்கூட குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அக்காலத்தில் அவர்கள் “கும்பகார” (குபகர) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்.

அம்பாந்தோட்டை மாவட்டத்தில் வெஹரகெம எனும் இடத்தில் காணப்பட்ட கல்வெட்டில் “ததவய” என்னும் சொல்லால் நூல் நூற்பவர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். நூல் நூற்றல் துணி நெசவுக்கான ஒரு செயற்பாடாகும். மிகப் புரதான காலத்தில் இருந்து துணி நெசவு என்பது நாட்டில் இடம்பெற்று வந்தமை பற்றி வரலாற்று மூலாதாரங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

வெஹரகெம கல்வெட்டில் நூல் நூற்போர் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை அக்காலத்தில் நிலவிய நெசவுக் கைத்தொழில் பற்றிய திட்டமான ஆதாரமாகும்.

இவ்வாறு தொழில் ரீதியாகப் பல்வேறுபட்ட கைத்தொழில்களில் ஈடுபட்ட நபர்களைப் பற்றிய விடயங்கள் எங்கள் வரலாற்றில் கூறப்படுவதன் மூலம் எமது நாட்டில் நிலவிய புராதன சமூகம்

மிகவும் முறையான விதமாக தாபன ரீதியில் செயல்பட்டு வந்துள்ளது என்பது தெரிகின்றது. எல்லா வகையான தொழில்களும் அக்கால சமூகத்தில் சிறப்பாக மேற்கொள்ளப்பட்டதில் இருந்து தமது அறிவாலும் உழைப்பாலும் மிகவும் பெறுமதியான பங்களிப்பை அவர்கள் செய்துள்ளனர்.

4.2.3. வர்த்தகம்

புராதன காலத்தில் நகரங்கள் சிலவே காணப்பட்டன. வரலாற்று மூலாதாரங்களில் குறிப்பிடப்படும் அளவுக்கு அநுராதபுரம், மகா காமம் என்பன அவற்றுள் முக்கியமானவையாகும். அவற்றைக் குறிப்பதற்கு நகர் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறான நகர்களில் வசதி படைத்தவர்களே வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். அந்நகர்களில் உள்நாட்டவர்கள் போன்றே வெளிநாட்டவரும் வாழ்ந்துள்ளனர். அநுராதபுர நகரத்தின் தெற்கு வாயிலின் அருகில் காலசுமண என்ற பெயரில் வர்த்தக சந்தை ஒன்றிருந்தது. வர்த்தகம் இந்நாட்டில் புராதன காலத்தில் இருந்தே பிரதான சீவனோபாயமாக இருந்து வந்துள்ளது.

வர்த்தக நடவடிக்கைகள் உள்நாட்டைப் போன்றே வெளிநாடுகளுடனும் இடம்பெற்றன. சீகிரியாவின் மேற்கில் உள்ள நீர்ப்பூங்காவில் காணப்படும் கல்வெட்டில் "அபலவபல" என்ற பெயருடைய நபர் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றது. அது "ஆம்ல" வியாபாரம் என்பது பழைய சிங்களத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள விதமாகும். அவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது புளி வியாபாரியை ஆகும். அக்கல்வெட்டு 2250 வருடங்களுக்கு முன் செதுக்குவிக்கப்பட்டதாகும். சிறு தொகையினரைத் தவிர ஏனைய வர்த்தகர்கள் சமூக ரீதியாக ஒன்றுபட்டு செயல்பட்டனர். அப்படியான சங்கமொன்றைக் குறிப்பிடுவது "புகய" எனும் பெயராலாகும். சில இடங்களில் அது நியமஸ்தான" என்ற சொல்லாலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வர்த்தகத்தில் ஈடுபடும் கூட்டத்தினர் அக்காலத்தில் "வணிஜ" எனும் பெயராலோ "வாபர" எனும் பெயராலோ குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்.

இவ்வர்த்தகர்கள் புராதன சமூகத்தில் வாழ்ந்த செல்வந்தர்கள் ஆவர். அவர்கள் பிக்குகளுக்கு வாழ்வதற்குக் கற்குகைகளைத் தானமளித்துள்ளனர். அம்பாந்தோட்டை மாவட்டத்தில்

பண்டகல என்னும் இடத்தில் காணப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்றில் சுமண எனும் வணிகரால் அவ்வாறு தானமளிக்கப்பட்ட கற்குகை ஒன்று பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதே மாவட்டத்தில் வெஹரகெம எனும் இடத்தில் கண்டறியப்பட்டுள்ள கல்வெட்டு ஒன்றில் சுமண எனும் வணிகரால் தானமளிக்கப்பட்ட கற்குகை ஒன்று பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதே மாவட்டத்தில் ஹெரக்கம எனும் இடத்தில் கண்டறியப்பட்டுள்ள கல்வெட்டு ஒன்றில் "ததவய புகஹ" எனும் வார்த்தை காணப்படுகின்றது. இது நூல் நூற்பவரை அல்லது நெசவாளியைக் குறிப்பதாகும். துணி நெய்து வியாபாரம் செய்பவர்களின் சங்கம் ஒன்றின் மூலம் பிக்குகளுக்கு குகை ஒன்று தானம் செய்யப்பட்டது தொடர்பான விடயங்கள் இக்கல்வெட்டில் இடம்பெற்றுள்ளன.

வியாபார நகர்களுக்கும் கிராமங்களுக்கும் அண்மையில் வியாபாரம் செய்வதற்காக சந்தைகள் காணப்பட்டன. மகாகமையில் இருந்து அநுராதபுரத்திற்கு வந்த சுர நிமல என்பவர் வாசனைத் திரவியங்களை வாங்கியதாக இலக்கிய மூலாதாரங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. நான்காம் உதய (கி.பி. 946 - 954) மன்னனின் ஹோ பிடிசும தூண் கல்வெட்டில் கூறப்பட்டுள்ள விடயங்கள் மூலம் புராதன சந்தைகள் முறையாக நிர்வகிக்கப்பட்டமை பற்றி அறிய முடிகின்றது.

இது தொடர்பாகக் கூறக்கூடிய சிறந்த உதாரணம் சொரபொர வாவி தூண் கல்வெட்டில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஹோபிடிசும சந்தையைப் பற்றியாகும். அதன் நிர்வாகம் பற்றி அரசனால் பிறப்பிக்கப்பட்ட சட்டங்கள் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன.

சந்தைக்கு வரும் வண்டிகளிலிருந்து அல்லாது, சந்தையைக் கடந்து செல்லும் வண்டிகளிலிருந்து வரிவசூலிக்கப்படக் கூடாது என்று சட்ட மூலத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சூரிய ஒளியிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட்ட மண்டபம் ஒன்றின் கீழ் மட்டுமே வெற்றிலை வியாபாரம் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று சட்ட மூலம் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது, காய்ந்துப் போன வெற்றிலையை மக்களுக்கு விற்கக் கூடாது என்பதற்காகவாகும். அக்காலத்தில் நோன்மதி (போயா) தினங்களில் வர்த்தகம் இடம்பெறவில்லை. நோன்மதி தினங்களில்

வர்த்தகம் புரிந்தோரிடம் இருந்து தண்டப் பணம் வசூலிக்கப்பட்டது. ஹோபிடிகம சந்தையில் நோன்மதி தினத்தில் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டோர் தண்டமாக மஹியங்கனை விகாரைக்கு விளக் கேற்றுவதற்கு எண்ணெய் வழங்க வேண்டும் எனப் பணிக்கப்பட்டிருந்தது.

கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து 13 ஆம் நூற்றாண்டு வரை இந்நாட்டில் செயற்பட்ட தென்னிந்திய வம்சாவளிகளின் வர்த்தக நிறுவனங்கள் பல பற்றி இலங்கையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட அக்காலத்திற்குரிய தமிழ் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. நானாதேசி, வலஞ்சியார், ஜந்நூற்றுவர் என்பன அவற்றுள் சிலவாகும். நானாதேசி வர்த்தக நிறுவனத்திற்குரிய உலோக முத்திரைகள் அம்பாந்தோட்டையில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

அநுராதபுர ஆரம்பக் காலத்தில் இந்நாட்டில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு வெளிநாட்டு வியாபாரிகள் வாழ்ந்ததற்கான ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. தென் மாகாணத்தில் அமைந்துள்ள போவத்தேகல எனும் இடத்தில் காணப்படும் கல்வெட்டில் "காம்போஜ மாஹா புகிய" எனும் வாசகம் காணப்படுகின்றது. அதில் குறிப்பிடப்படுவது காம்போஜர்களின் பெரு வர்த்தக அமைப்பு ஒன்று பற்றியதாகும். காம்போஜகரிகள் என்று அக்காலத்தில் ஆப்கானிஸ்தானில் இருந்து இங்கு வந்த வர்த்தகர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்.

புராதன காலத்திலிருந்தே சர்வதேச வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் எமது நாடு குறிப்பிடத்தகு பங்காற்றியுள்ளது. அதில் செல்வாக்கு செலுத்திய முக்கிய காரணி இலங்கை இந்து சமுத்திரத்தின் மத்தியில் அமைந்திருந்தமையாகும். கிழக்கு - மேற்கு வர்த்தக நடவடிக்கைகளின் பரிமாற்று நிலையமாக இலங்கை இருந்து புராதன வர்த்தகத்திற்கு ஆற்றிய பணி அளப்பரியதாகும்.

அநுராதபுரம் ஒரு நகரமாக வளர்ச்சி பெற்றதற்கு முக்கியமான காரணி சர்வதேச வியாபாரமாகும். நகருக்கு மேற்காக மாந்தை (மாதோட்ட) துறைமுகமும் கிழக்காக கோகண்ண என்ற திருக்கோணமலை துறைமுகமும் அமைந்திருந்தன. இவற்றோடு

மேற்கு, கிழக்கு கரையோரங்களில் காணப்பட்ட சிறிய துறைமுகங்களின் செயற்பாடும் இதற்கு கணிசமாகப் பங்களித்தன. வட கடற்கரையில் அமைந்திருந்த ஜம்புகோளப்பட்டினம் எனும் சிறிய துறைமுகத்திற்கு புனித வெள்ளரசு மரக் கிளை கொண்டு வரப்பட்டமையும் கிழக்கு கடற்கரையில் உள்ள லங்காப்பட்டினம் எனக் குறிப்பிடப்படும் சிறிய கப்பல் தரிப்பிடத்தில் புனித தந்ததாது, ஹேமமாலா இளவரசியாலும் தந்த இளவரசனாலும் கொண்டு வரப்பட்டமையும் இதற்கு உதாரணங்களாகும்.

ஆசிரியர்கள் - ஆசிரியத் தொழிலும் புராதன காலத்திலிருந்தே இங்கு நிலவி வந்துள்ளது. ஆசிரியர்களைக் குறிப்பதற்கு பழைய பதிவேடுகளில் "ஆசார்ய" எனும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கலைகளைக் கற்பிக்கும் நபர்கள் மட்டும் அல்ல, கலைகளில் நிபுணத்துவம் பெற்றிருந்த நபர்களும் "ஆசார்ய" எனும் பெயரால் அறியப்பட்டனர். இவர்கள் பல்வேறு கலைகளிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தனர். யானையைப் பழக்கும் ஆசிரியர்கள் (ஹஸ்தி ஆசார்ய), குதிரை மீதேறிச் செல்வதைக் கற்பித்தோர் (அஸ்வ ஆசார்ய), அம்பு எய்தும் கலையைக் கற்பித்தோர் (துனு ஆசார்ய) பற்றிய விடயங்கள் கல்வெட்டுக்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

வைத்தியர்கள் - சமூகத்தை நல்ல முறையில் கொண்டு நடத்துவதற்கு அம்மக்கள் சுக தேகிகளாக இருப்பது அத்தியாவசியமாகும். இதற்கு வைத்தியர்களின் சேவை இன்றியமையாததாகும். அநுராதபுரத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் இந்நாட்டவர்கள் வைத்திய சேவையை மிக உயர்வாக மதித்து வந்துள்ளனர். வைத்தியர்களைக் குறிப்பதற்குக் கல்வெட்டுக்களில் பிரயோகிக்கப்படும் சொல் "வெஜ" என்பதாகும். கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் வைத்தியர்கள் சிலர் "மஹுவெதனா" எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். அவ்வாறான சொற்பிரயோகம் வைத்தியரையோ அறுவை சிகிச்சை செய்யும் வைத்தியரையோ குறித்திருக்கலாம்.

வழக்கறிஞர்கள் - ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அக்காலத்தில் நிலவிய சட்டங்கள் சம்பந்தமான துறைபோன அறிவுள்ளவர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். பெரும்பாலும் இவர்கள் நியாயத்தை வழங்குவதற்கு அரசர்களுக்குத் தேவைப்படும் ஆலோச

னைகளை வழங்குபவர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் "வொஹார" எனும் பெயரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். இது சமஸ்கிருத மொழிச் சொல்லாகும். அக்கால சமூகத்தில் இவர்கள் வாண்மை மிகு நபர்களாக உயர்வுடன் கருதப்பட்டனர்.

பல்வேறு கலைஞர்கள் - கலைஞர்களாக சேவையாற்றியோர் புராதன சமூகத்திலும் வாழ்ந்து வந்தனர். கலைஞர்களில் நடனமாடுவோர், சித்திரம் வரைபவர்கள், கவிஞர்கள் பற்றிய விடயங்கள் புராதன மூலாதாரங்களில் காணப்படுகின்றன. குருணாகல் மாவட்டத்தில் மெதகமவில் அமைந்துள்ள புராதன விகாரையில் இற்றைக்கு 2200 வருடங்களுக்கு முன்னர் செதுக்கப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்றில் திஸ்ஸ என்ற நடனக்கலைஞர்பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவரது மனைவி பருமக பதவி வகிப்பவராக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை முக்கியமான ஒரு விடயமாகும். நடனத் தொழில் சமூகத்தில் முக்கியமான இடத்தை வகித்து வந்தது என்பதை இதிலிருந்து நாம் அறியலாம்.

சித்திரக் கலைஞரைக் குறிப்பிட "சிதகர" என்ற சொல்லும் "லபத" எனும் சொல்லும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. முதலாவது சொல் "சித்திரக்கார" எனும் சொல்லாலும் இரண்டாவது சொல் "லேபத" எனும் சொல்லாலும் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. சமஸ்கிருதத்தில் லேபத எனும் சொல் பயன்படுத்தப்படுவது அலங்காரப் படுத்தல் என்பதற்காகும். நிறங்களைப் பூசுவதன் மூலம் சித்திரக் கலை உருவாவதனால் சித்திரக் கலைஞர்களைக் குறிக்க "லேபத" எனும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அம்பாந்தோட்டை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த நெட்டுக்கந்த எனும் இடத்தில் உள்ள கல்வெட்டில் லபன திஸ்ஸ என்பவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

எமது நாட்டின் உன்னத படைப்பாளர்களான கவிஞர்கள் காணப்பட்டனர். அவர்களைக் குறிப்பதற்கு கவி என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலே குறிப்பிடப் பட்டுள்ள லபத திஸ்ஸ என்பவருடைய மகன் சஞ்சயன் இக்கல்வெட்டில் கவிஞர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார்.

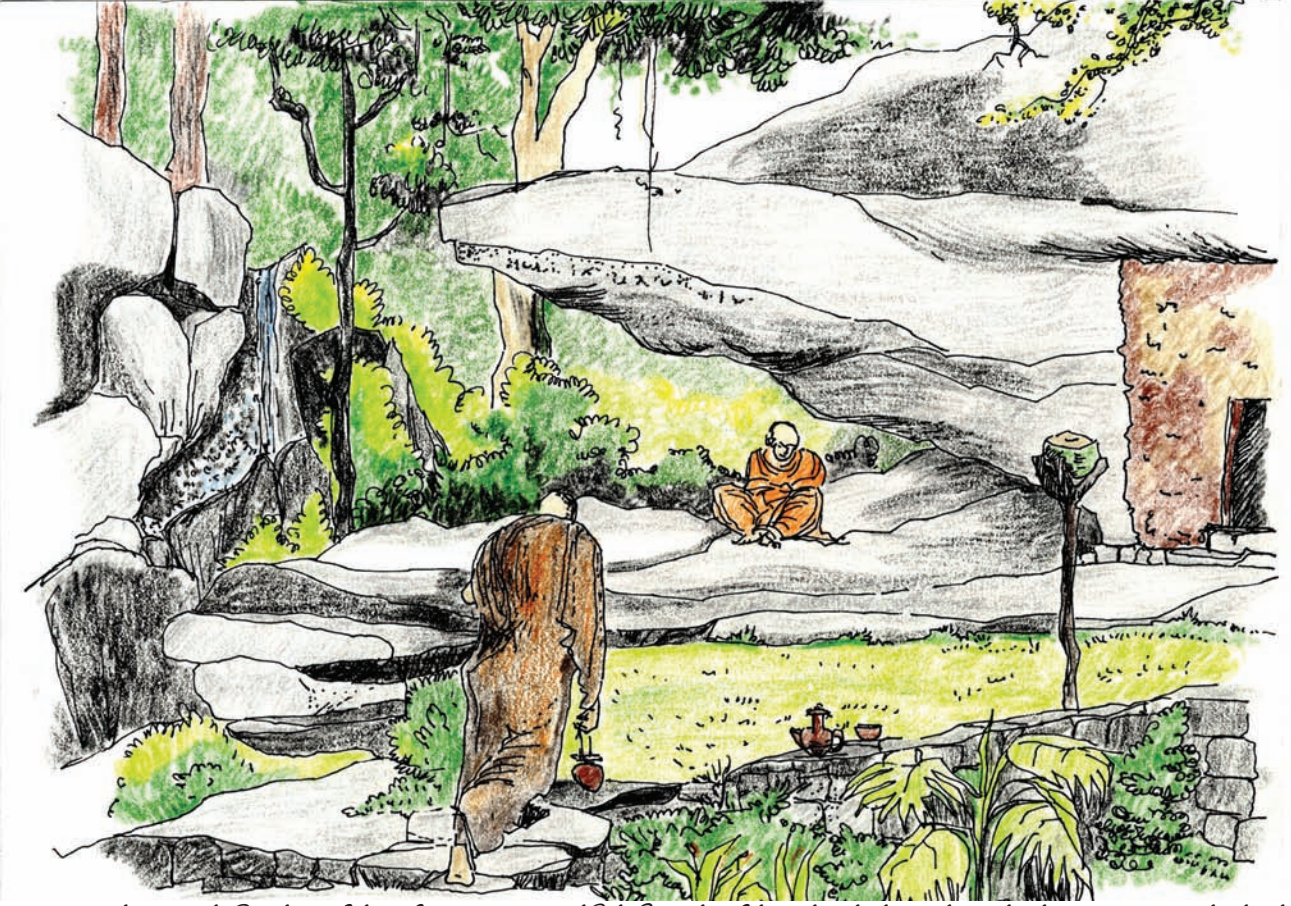
4.3. கலாசாரம்

4.3.1 சமயம்

கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் மகிந்த தேரர் இங்கு வருகை தந்து புத்த சமயத்தைப் போதிக்கத் தொடங்கியதில் இருந்து அது இலங்கையின் பிரதான சமயமாக விளங்கி வந்துள்ளது. அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் இந்து சமயக் கருத்துக்கள் நாட்டில் பரவியமைக்கு சிறப்பாக இந்தியாவில் இருந்து வந்த வர்த்தகர்களும் ஏனையோரும் காரணமாய் இருந்தனர். இஸ்லாமும் கிறிஸ்தவமும் இலங்கையில் அறிமுகமானது பிற்காலத்திலாகும். அவை 7ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் மேற்கு ஆசியாவில் இருந்தும் 16 ஆம் நூற்றாண்டில் மேற்கு நாடுகளை மையமாகக் கொண்ட வர்த்தகம் கிழக்கு நாடுகளில் பரவிச் சென்றமையாலும் ஏற்பட்ட விளைவுகளாலாகும்.

மகிந்ததேரரும் அவரது குழுவினரும் இந்நாட்டிற்கு வருகை தந்த பின்னர் சிறிது காலத்தில் புத்த சமயமும் அதனுடன் இணைந்த வணக்க வழிபாடுகளும் இந்நாட்டவரிடையே வேகமாகப் பரவின. நாளுக்கு நாள் எண்ணிக்கையால் அதிகரித்துச் சென்ற பிக்குகள் வாழ்வதற்கான ஆராமைகளின் பற்றாக்குறையால் இயற்கையாக அமைந்த கற்குகைகளைச் சுத்தம்செய்து அவற்றை அவர்களுக்குத் தானமளிக்கும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினர். இதுவரை கண்டறியப்பட்டுள்ள பிக்குகளுக்கு தானமளிக்கப்பட்ட அவ்வாறான கற்குகைகள் 1600 இற்கும் மேற்பட்டவை நாட்டின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் காணப்படுகின்றன.

பொருத்தமான கற்குகை ஒன்றைத் தெரிவு செய்து முதலில் அதனை சுத்தம்செய்து, மழை காலத்தில் குகையினுள் நீர் வழிவதனைத் தடுப்பதற்கான பீலிகளை அமைத்து அவற்றைப் பிக்குகளுக்குத் தானம் செய்தனர். சில கற்குகைகளில் பீலிகளுக்குக் கீழே அவற்றைத் தானமளித்தோர் பற்றிய விபரங்கள் செதுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணக்கூடியதாய் உள்ளது. அக்காலத்தில் அதற்கு "பிராமி" எழுத்துக்களே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அக்கல்வெட்டுக்கள் "பிராகிருத" எனும் புராதன சிங்கள மொழியிலே எழுதப்பட்டுள்ளன. பாடசாலை சுற்றுலாவில் பங்குபெறும்போது நீங்கள் மிகிந்தல, ரிடிசுல, வெஸ்ஸுகிரி, சீகிரிய ஆகிய இடங்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களைக் காண்பதற்கான

உரு 4.4. புத்த சமயம் இலங்கையில் அறிமுகமான காலத்தில் பௌத்த பிக்குகள் பக்தர்களால் தமக்குத் தானமாக வழங்கப்பட்ட கற்குகைகளிலேயே வாழ்ந்தனர். சற்று பிற்காலத்திலேயே பன்சலைகள், விகாரைகள் என்பன தோற்றம் பெற்றன.

சந்தர்ப்பம் கிடைக்கலாம்.

மிகிந்தலையில் ஒரு கற்குகையில் அவ்வாறு செதுக்கப்பட்டுள்ள ஒரு கல்வெட்டு அடுத்த பக்கத்தில் உரு 4.5. உள்ளது.

கல்வெட்டில்

பருமக ருத புத பருமக சுமணஹ
லென அகத அநகத சதுதிஸ சகச
எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பொருள் - பிரதானியான குப்தவின் மகனான சுமண எனும் பிரதானியால் (இக்குகை) இங்கு வந்துள்ள, வருகை தரவுள்ள நாற்றிசை பௌத்த குருமார்களுக்கும் (தானமளிக்கப்பட்டுள்ளது.)

குகை விகாரைகள் தவிர பன்னசாலா எனப்பட்ட கட்டட வகை ஒன்றைப் பற்றியும் மூலாதாரங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் கருதப்படுவது பிக்குமார் வாழ்வதற்கு ஓலை, இலுக்குப் புல் ஆகியவற்றால் வேயப்பட்டு மண்ணால் சுவர் எழுப்பப்பட்டுள்ள கட்டடமாகும். கருங்கற்கள், செங்கற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு

விகாரைகள் கட்டப்படுவதற்கு முன்னர் பிக்குகள் வாழ்ந்தது இவ்வாறான இடங்களில் ஆகும். தற்காலத்தில் பௌத்த விகாரைகளைக் குறிப்பதற்கு எங்களால் பயன்படுத்தப்படும் பன்சலை எனும்சொல் உருவாகி இருப்பது பன்னசாலா என்பதன் திரிபு ஆகும்.

புராதன பௌத்த ஆராமைகளில் குருமார் பலர் வாழ்ந்துவந்தனர். தலைமைப் பிக்கு ஒருவரின் கீழ் இங்கு வாழ்ந்த ஏனைய குருமார்கள் அந்தேவாசிப் பிக்குகள் எனக் குறிப்பிடப்பட்டனர். அநுராதபுர மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மஹாஸகமுவேயில் காணப்படும் கற்குகை ஒன்றில் செதுக்கப்பட்டுள்ள விடயத்தில் திஸ்ஸரக்கித எனும் அதே வசிக புஸ்ஸ என்பவர் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. அக்காலத்தில் தலைமைப் பிக்கு தேரர் எனும் பெயரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார். அவ்வாறு குறிப்பிடப்படும் தலைமைப் பிக்குகளை அண்டி வாழும் மாணவப் பிக்குகள் "சதிவிஹகரிய" என்று கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். இதன் பொருள் சமீபித்து வாழ்வோர் என்பதாகும்.

உரு 4.5. மகிந்த தோர் இலங்கைக்கு வந்ததிலிருந்து பௌத்த குருமாருக்காக பக்தர்கள், இவ்வாறான கற்குகை களைதானமளித்துள்ளனர். செப்ப னீடப்பட்டு உருவாக்கப்பட்ட சில குகைகளில் இதனை தானமளிக்கப்பட்டோரின் பெயர், ஊர் குறிப்பிடும் கல்வெட்டொன்றும் செதுக்கப் பட்டுள்ளது.

வலகம்பாகு மன்னருடைய காலத்தில் திரிபிடகம் எழுதப்படும் வரை மனனம் செய்வதன் மூலமே பௌத்த போதனைகள் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தன. இவைமிகவும் விரிவானவையானதால் அவற்றைப் பகுதிகளாக மனனம் செய்திருந்த பிக்குகள் இருந்தனர். அவர்கள் பாணக எனக் குறிப்பிடப்பட்டனர். புத்த சமயத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட அவ்வப் பகுதிகளை (பிடக) மனனம் செய்திருந்த பிக்குகள் அவற்றால் குறிப்பிடப்பட்டனர். உதாரணமாக தீகநிகயவை மனனம் செய்திருந்த பிக்குகள் தீக பாணக என்றும் சங்க யுத்த நிகாயாவை மனனம் செய்திருந்த பிக்குகள் சங்க யுத்த பாணக எனும் பெயராலும் அறியப்பட்டனர்.

பிக்குகளுக்கு மழை காலத்தில் தங்கியிருக்க அழைப்பு விடுப்பதும் அக்காலம் முடிவடையக் கட்டின விழா எடுப்பதும் அக்கால பௌத்தர்களிடையே காணப்பட்ட மரியாதைக்குரிய வழக்கமாகும். குருநாகல் மாவட்டத்தில் ஹெலம்பகல என்னும் இடத்தில் காணப்படும் கல்வெட்டில் "வசவசிக" எனும் சொல் காணப்படுகின்றது. அதன் பொருள் மழை காலத்தில் பாதுகாப்பாக தங்கியிருத்தல் என்பதாகும். பிக்கு ஒருவரின் உறவினர் ஒருவரால் தைக்கப்பட்ட காவித்துணி தானமளிக்கப்பட்டதாக கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கல் வெட்டுக்கள் இரண்டும் 2200 வருடங்களுக்கு முற்பட்டவையாகும்.

4.3.2 ஏனைய சமயங்கள்

பௌத்த சமயம் இந்நாட்டவரிடையே நிலைத்த காலத்தில் அநுராதபுர நகரிலும் அதனை அண்டிய பிரதேசங்களிலும் பிராமணிய மக்கள் குழுக்கள் வாழ்ந்ததற்கான சாட்சியங்கள் உள்ளன. அவர்கள் இந்து சமயத்தவர்களாவர். சொத்தி சாலா என்று அக்காலத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட விசேட கட்டடம் ஒன்றைப் பற்றி மகாவம் சத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

பிராமணர்கள் சமய நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்ட இடங்கள் அப்படிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதாக மகாவம்ச டிகாவில் கூறப்பட்டுள்ளது. அதே போன்று சீவக சாலா எனும் சொல்லை விவரிக்கும் அந்நூல் சிவலிங்கம் பிரதிஸ்டை செய்யப்பட்டுள்ள இடம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. சிவபெருமானுக்கு பூசைகள் நடத்துவது இந்து மக்களிடையே பரவலாகக் காணப்படும் வழக்கம் ஒன்றாகும்.

தென்னிந்தியா இலங்கைக்கு அருகே அமைந்திருந்தமையும் இரு நாடுகளுக்கிடையேயும் விரிவான முறையில் தொடர்புகள் இடம்பெற்றமையாலும் இந்து சமயக் கருத்துக்கள் இந்நாட்டில் பரவின. வர்த்தகத்திற்காக இந்நாட்டிற்கு வந்த தமிழ் வியாபாரிகள் பற்றிக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் அவர்கள் "தமெட" எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். அது திராவிடர்களைக் குறிக்க சிங்கள பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்ட முறையாகும். கி.பி.

உரு 4.6. பொலன்னறுவையில் காணப்படும் புராதன சிவன் கோயில்

7ஆம் நூற்றாண்டளவில் இந்நாட்டின் பிரதான துறைமுகங்களை அண்டி குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்துள்ளார்கள். மா தோட்டை துறைமுகத்திற்கு அருகில் அமைந்துள்ள திருக்கேதீஸ்வரம் இந்துக் கோவில், திருகோணமலையில் அமைந்துள்ள புராதன கோகண்ண தித்தவுக்கு (துறைமுகம்) அருகில் கட்டப்பட்டுள்ள திருக்கோணேஸ்வரம் கோவில் என்பன அக்காலத்தில் அங்கு வாழ்ந்த தமிழ் மக்களின் வழிபாட்டிடங்களாகும்.

சிலுவை அடையாளத்துடன் கூடிய புராதன கற்றுண் ஒன்று அநுராதபுரத்தில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. அச்சிலுவை கத்தோலிக்க சமயப் பிரிவுகளில் ஒன்றான நெஸ்டோரியர்களுக்கு உரியதாகும். பிற்காலத்தில் பாரசீகத்தை மையமாகக்

உரு 4.7 அநுராதபுரத்திலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்ட கற்றுண் ஒன்றில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள சிலுவை.

கொண்டு பரவிய நெஸ்டோரிய சமயப் பிரிவினர் வியாபாரத்தின் பொருட்டு இலங்கைக்கு வந்துள்ளனர். கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தேச சஞ்சாரி கொஸ்மொஸ் இண்டிகொப்லேடஸ், அநுராதபுரத்தில் வாழ்ந்த பாரசீக வியாபாரிகள் பற்றிக் கூறியுள்ளார். அநுராதபுரத்தில் கண்டறியப்பட்டுள்ள நெஸ்டோரியர்களின் சிலுவை அவ்வர்த்தகர்களின் வழிபாட்டிற்குரிய கத்தோலிக்க சமயத்தை வெளிக்காட்டும் ஒரு குறியீடாகும். இச்சிலுவையில் உள்ள கற்றுண் கி.பி. 8 ஆம் அல்லது 9 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாக இருக்கலாம் என்பது ஆய்வாளர்களின் கருத்தாகும்.

கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் இஸ்லாமிய சமயக் கருத்துக்களும் இலங்கையில் நிலவியது என்பதற்கான சாட்சியங்கள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இன்று கண்டறியப்பட்டுள்ள புராதன அரபு பூகோளவியல் நூலான "கிதாப் அல் மஸ்லிக் வல் மமாலிக்" கில் இலங்கை "செரண்டிப்" எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அராபியர் இலங்கையை செரண்டிப் எனக் குறிப்பிட்டனர். இந்நூல் எழுதப்பட்டது கி.பி.845 இல் அல்லது அதற்கு அண்மைய காலத்திலாகும். அராபியர்கள் இலங்கையுடன் புராதன காலத்தில் இருந்தே நல்லுறவைக் கொண்டிருந்தனர். அது வர்த்தகத் தொடர்புகளைவிட மேலான ஒன்றாகும். முகம்மது நபி அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்திலேயே அவருடைய சமயத்தைப் பற்றி ஐயந்திரிபற அறிந்து கொண்டு வருவதற்காக செரண்டிப்பில் இருந்து ஒரு குழுவினர் அரேபியாவுக்கு வந்ததாக இபன் சஹ்ரியர் என்பவரால் கி.பி. 953 இல் எழுதப்பட்ட "அஜாயிப் அல் ஹிந்த்" என்ற நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பக்தாத் நகரத்தை மையமாகக் கொண்ட அப்பாஸியர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் இஸ்லாமியரின் வர்த்தக ஆதிக்கம் கி.பி. 751 - 1258 ஆண்டுகளுக்கிடைப்பட்ட காலத்தில் ஆசியா எங்கும் பரந்து நிலைத்து நின்றது. சர்வதேச வியாபாரத்தை சிறப்பாக மேற்கொள்வதற்காக இலங்கையின் ஆட்சியாளர்கள் உறுதியான நடவடிக்கை

உரு 4.8. அராபியர்களுக்கு உரித்தான புதைக்குழி கல் ஒன்றில் செதுக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டு. இதில் காணப்படுவது கியூபிக் அரபு எழுத்துக்களாகும்.

கைகளை மேற்கொண்டதாக கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அல் - பலசூரி எனும் அராபிய வரலாற்று ஆசிரியரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

4.3.3. கல்வி

கல்வியைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் அதைப் பரப்புவதற்குமான அமைப்புகள் புராதன காலத்தில் இருந்தே எமது நாட்டில் இருந்து வந்துள்ளன. ஆரம்ப காலத்தில் ஒரு பரம்பரையிலிருந்து அடுத்த பரம்பரைக்கு அறிவு பரிமாற்றப்பட்டது. பயிற்சிகளின் மூலமும் கேள்வி ஞானத்தின் மூலமுமாகும். இற்றைக்கு 4400 வருடங்களுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் மண் ஓடங்களாலான மயானங்களும் அவற்றினுள் அஸ்தி வைக்கப்பட்ட மட்பாண்டங்களும் அவை வைக்கப்பட்டிருந்த விதமும் அவை ஒரே மாதிரி உருவாக்கப்பட்டிருந்த தன்மையும் பற்றி அவதானிக்கையில் அவற்றை உருவாக்குவதற்கு வேண்டிய தொழினுட்பம் பற்றிய அறிவை முறையாகப் பெற்றிருந்தமையை எம்மால் அவதானிக்க முடிகின்றது.

இப்பாடத்தில் இன்னொரு இடத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட விதமாக எமது நாட்டுப் புராதன கல்வெட்டுக்களில் ஆசார்ய எனும் சொல்லால் குறிப்பிடப்பட்டிருப்போர் ஆசிரியர்களாவர். அவ்வாசிரியர்களால் கற்பிக்கப்பட்ட விடயங்களைக் கொண்டே அவர்கள் குறிப்பிடப்பட்டனர். சிலர் துணு ஆசார்ய என்றும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். அம்பு எய்துபவர்கள், யானையை, குதிரையைப் பழக்குபவர்கள் என்றவாறு இது பொருள் கொள்ளப்படும்.

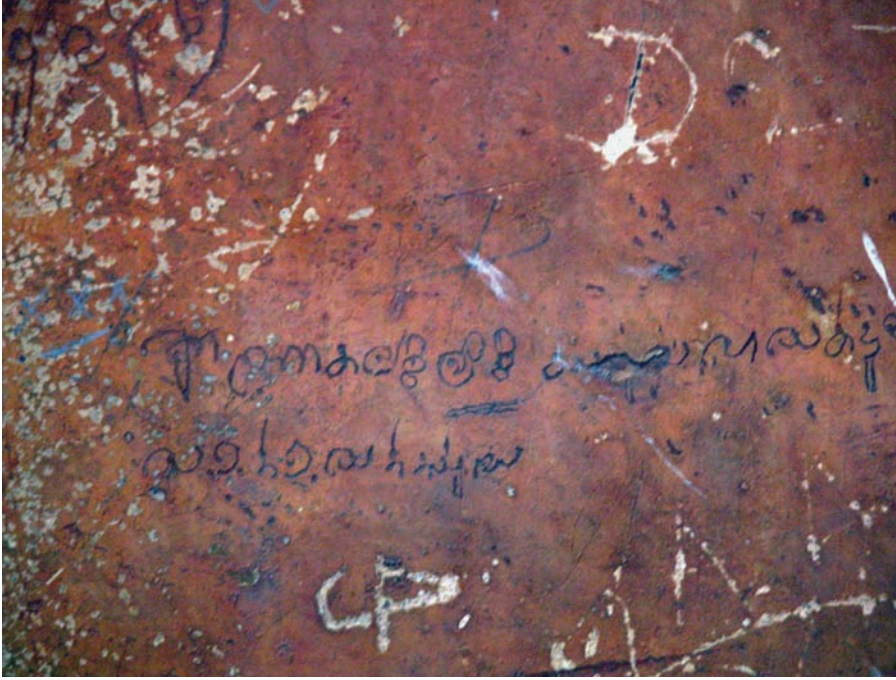
புத்த சமயம் இந்நாட்டில் வேர் விடத் தொடங்கிய காலத்தில் இந்நாட்டின் கல்வியின் மத்திய நிலையங்களாக விகாரைகளே செயற்படத் தொடங்கின. பௌத்த குருமார்கள் சிங்களம், பாளி, சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம் ஆகிய மொழிகளில் மட்டுமன்றி புத்த தர்மம் தொடர்பான ஆழ்ந்த அறிவையும் கொண்டிருந்தனர். புராதன காலத்தில் இருந்து இந்நாட்டின் முதற்றற ஆசிரியர்களாகச் செயற்பட்டவர்கள் அவர்களேயாவர்.

புராதன காலத்தில் அநுராதபுரத்தில் காணப்பட்ட மஹா விகாரை என்பது சமய மத்திய நிலையமாக மட்டுமன்றி கல்வி நிலையமாகவும் செயற்பட்டது. வெளிநாட்டு பௌத்த குருமார் களும் கல்வி கற்பதற்காக இங்கு வருகை தந்தனர். திரிபிடக நூலுக்கு மேலதிக விளக்கமாக அட்டுவாக்களை எழுதிய புத்தகோச தேரர் அவ்வாறு மகா விகாரையில் கல்விபெற வந்தவராவார்.

கல்வியைப் பெற்றுக் கொடுப்பதன் மூலமும் கல்வியைப் பெற்றுக் கொள்வதன் மூலமும் எங்கள் புராதன சமூகத்தினிடம் மேலோங்கிய உணர்வு காணப்பட்டது. லோகோபகார நூலில் காணப்படும் உதாரணமாகும். அக்கவிதையில், ஒருவர் உருவத்தில், வாலிபத்தில், குணத்தில், ஞானத்தில் மேம்பட்ட வராயிருந்தாலும் அவன் அல்லது அவள் தொழில் ரீதியான அறிவு இல்லாவிட்டால் வாசமற்ற காட்டுப் பூவிற்கே ஒப்பாவார் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

4.3.4 இலக்கியமும் இரசனையும்

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட கவிதை ஒன்று கிரிந்த பன்சலையில் உள்ள கற்பாறையில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அது தாளத்துடன் பாடக்கூடிய ஒரு கவிதையாகும். அது புத்த

உரு. 4.9. சிகிரி பளிங்குச் சுவரில் எழுதப்பட்டுள்ள கிறுக்கல் கவிதையொன்று. இவ்வெழுத்துக்கள் கி.பி. 8 அல்லது 9ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவையாகும். அது கொணனதல்மி லிமி எனும் இரு சொற்களால் ஆனது. இதன் பொருள் "இது என்னால் எழுதப்பட்டது" என்பதாகும்.

நீண்டகால விவசாய நடவடிக்கைகள், மந்தை வளர்ப்பு என்பவற்றில் ஈடுபட்டிருந்ததன் மூலம் எமது முன்னோர்களுக்கு இயற்கையுடன் இணைத்து இயங்குவதற்கு சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. ஆகையால் இயற்கையின் அழகு, நிலைத்த தன்மை ஆகிய இரண்டையும்

பெருமானின் குணவியல்புகளைப் பறைசாற்றுவதுடன், அவ்வாறான சமயத்தை நாக இளவரசன் ஒருவன் இங்கு வைத்து ஏற்றுக் கொண்டதாகக் கூறுகின்றது.

அநுராதபுரத்தில் எழுதப்பட்ட அறுநூறுக்கு மேற்பட்ட கவிதைகளை இன்றும் சீகிரிய பளிங்குச் சுவரில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அக்கவிதைகளின் இரசனை மிகவும் உயர்வானதாகும். அடுத்த கல்விச் சுற்றுலாவில் நீங்கள் சீகிரிக்குச் சென்று அவற்றைப் பார்ப்பது உங்களுக்குப் பயன் மிக்கதாக இருக்கும்.

புராதன காலத்தில் எங்கள் நாட்டில் வாழ்ந்த கவிஞர்கள் புத்த சமயத்தால் பெற்ற உணர்வினாலும் இயற்கையோடு இணைந்து தொடராகச் செயற்படும் பண்பினாலும் ஏற்பட்ட அனுபவத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு கவிதைகளைப் படைப்பதில் ஈடுபட்டனர். ஆகையால் உலகின் நிலையாமை இக்கவிதைகளுக்கு பெருமளவிற்கு கருப் பொருளாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது. அநுராதபுரத்தில் அபயகிரி விகாரையின் சுற்றாடலில் கண்டறியப்பட்டுள்ள கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டு ஒன்றில் அவ்வாறான உள்ளத்தைக் கவரும் கவிதை ஒன்று எழுதப்பட்டுள்ளது. அக்கவிதையில் கையாளப்பட்டுள்ள உவமானங்கள் மிகவும் எளிமையான உணர்வு பூர்வமான அழகியல் உணர்வை கேட்போருக்கு ஏற்படுத்தும் தன்மை வாய்ந்தவை ஆகும்.

பற்றிச் சரளமான ஆழ்ந்த அறிவு அவர்களிடம் காணப்பட்டது. பௌத்த படிப்பினையால் அவ்வறிவு மேலும் வளர்ச்சியடைந்ததன் மூலம் உதார குணத்துடனான இரசனை புராதன சமூகத்தில் வளர்ச்சியுற்றிருந்தது.

4.3.5 இனங்களுக்கு இடையேயான இணக்கப்பாடு

முற்காலத்தில் இருந்தே எமது நகரங்களில் பல்வேறு கலாசாரங்களைக் கொண்ட மக்கள் வாழ்ந்ததற்கான ஆதாரங்கள் உள்ளன. இந்நாட்டில் வாழ்ந்து வந்தவர்களைத் தவிர வியாபாரத்தின் பொருட்டு வந்த ஏனைய சமய, கலாசாரங்களைக் கொண்ட மக்கள் நகரங்களில் வாழ்ந்ததாகக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவர்களுள் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்த தமிழர்களும் கிரேக்கம், மெஸிடோனியா ஆகிய பிரதேசங்களிலிருந்து வந்த அயோனியன்களும் ஆப்கானிஸ்தான் பகுதியில் இருந்து வந்த காம்போஜர்களும் மலாக்கா குடா நாட்டிலிருந்து வந்த ஜாவகர்களும் காணப்பட்டனர்.

அங்கு இனங்களிடையே எவ்வாறான பன்முகத்தன்மை காணப்பட்ட போதிலும் எச் சந்தர்ப்பத்திலும் அவர்கள் தமக்கிடையே குழப்பங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ள முயன்ற தில்லை. பௌத்த சமய குருவாக இருந்த தமிழர் ஒருவரைப் பற்றி அநுராபுர, அபயகிரி

உரு 4.10 சீகிரிக் குன்றில் தீட்டப்பட்டுள்ள அப்ஸரஸ்களின் உருவங்கள். இவை ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இலங்கையின் அரசவைக் கலையம்சத்தைக் காட்டுகின்றன. இக்காரிகைகள் மின்னலையும் முகிலையும் காண்பிக்கும் குறியீடுகள் என்பது ஆய்வாளர்களின் கணிப்பாடும்

விகாரையிலிருந்து கண்டறியப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்றில் கூறப்பட்டுள்ளது. அக்கல்வெட்டு கி.மு. 250 ஆம் ஆண்டளவில் எழுதப்பட்டதாகும். அந்நிய இனத்தவரை சந்தேகக்கண் கொண்டு பார்ப்பதற்கு புராதன கால மக்கள் பழக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அவர்களுடன் நல்லுறவுடன் செயற்பட்டனர். தமிழர் ஒருவருடன் திருமணமாகி இருந்த சிங்களப் பெண் ஒருவர் பற்றி புராதன கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. புராதன காலத்தில் தமிழ்க் குடும்பங்கள் சில வாழ்ந்து வந்த வீதி ஒன்று அநுராதபுரத்தில் தொல்பொருளியலாளர்களால் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

இந்து சமுத்திரத்தை அண்டிய பிரதேசங்களில் இருந்துவந்த பல்வேறு நாட்டு வணிகர்களும் இலங்கையின் புராதன நகரங்களில் வாழ்ந்துள்ளனர். அவர்களுள் பெரும்பாலானோர் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்தவர்களாவர். கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டாகும்போது இந்நாட்டு

அரச சபையில் தமிழ் அதிகாரி என்று குறிப்பிடப்பட்ட விசேட பதவி ஒன்று இருந்துள்ளது. அவருடைய பொறுப்பாக இருந்தது அநுராத புரத்திலும் அதன் சுற்றுப் புறங்களிலும் வாழ்ந்த தமிழர்களின் சுக நலன்களைப் பேணுவதாகும். கொழும்பு அருங் காட்சியகத்தில் உள்ள 4 ஆம் மகிந்த மன்னனின் கல்வெட்டில் தமிழ் அதிகாரி ஒருவர் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வணிகர்கள் அல்லாமல் இத்தமிழ் மக்களில் அதிகமானோர் இராணுவத்தில் படையினராகப் பணி புரிந்துள்ளனர். இவ்வாறான தென்னிந்திய படையின் உதவியைப் பெற்ற அரசர்கள் இளநாக, அபயநாக (236 - 244) என்போராவர். கேரளாவில் இருந்து வந்த அவர்களால் ஆனபடை அஹம்படிச் சேனை எனப்பட்டது. முதலாம் விஜயபாகு மன்னன் தலதா மானிகையின் பாதுகாப்பை வேளைக்காரப் படையிடம் ஒப்படைத்ததாக வம்சக் கதைகளில் கூறப்பட்டுள்ளன.

கி.பி. 11,12 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இந்நாட்டின் வர்த்தக நடவடிக்கைகளுக்காக வந்திருந்த பல்வேறு நாட்டு வியாபாரிகளுள் பெரும்பாலானோர்

தென்னிந்தியராவர். அவர்களிடமிருந்த உலோக முத்திரை ஒன்று அம்பாந்தோட்டையில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. தானாதேசி அல்லது ஐங்குறுவர் என்று குறிப்பிடப்பட்ட அவ் வர்த்தகர்களுக்குச் சொந்தமான தீர்வை நிலையம் ஒன்று பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள லீலாவதி அரசியின் காலத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள கல்வெட்டு ஒன்று அநுராதபுரத்தில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் சமாதானமான முறையில் தங்களது பணிகளைச் செய்து கொண்டு சென்றதாகவும் அவர்களுடைய பாதுகாப்புக்கும் நலன்புரி விடயங்களுக்கும் அக்கால ஆட்சியாளர்களின் பூரண ஒத்துழைப்பும் உதவியும் கிடைக்கப் பெற்றதாகவும் வரலாற்று அறிக்கைகள் மூலம் தெரிய வருகின்றது.

தமிழர்களுடன் மட்டுமல்லாது இஸ்லாமிய மதத்தைப் பின்பற்றும் அராபியர்களுடனும் அந்நியோன்னியமாக செயற்படுவதற்கு மக்கள் பழகியிருந்தனர். அனைத்து மக்களும் ஒற்றுமையாக வழிபடும் இடமாக சிவனொளிபாதமலை விளங்குகின்றது. புத்த பெருமானின் காலடி பட்டதனால் பெளத்தர்கள் இதனை “ஸ்ரீபாத” என்றும், சிவபெருமானின் பாதம் பட்டதனால் இந்துக்கள் இதனை “சிவனொளிபாத மலை” என்றும் அழைப்பர். கிறிஸ்தவர்களாலும், இஸ்லாமியர்களாலும் இது “ஆதாமின் மலை” (Adams peak) என அழைக்கப்படுகின்றது. கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தே சிவனொளிபாத மலை முஸ்லிம் பக்தர்களினது புனித பயணத்திற்குரிய இடமானது ஆதாமின் மலை என்ற விசுவாசத்தினாலாகும். கி.பி. 850 ஆம் ஆண்டில் நாடுகாண் பயணியும் வர்த்தகருமான சுலைமான் என்பவர் சிவனொளிபாத மலையைத் தரிசிக்க வந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு வந்த எவருக்க வது இந்நாட்டு மக்களால் அல்லது அரசர்களால் எந்தவொரு இடையூறும் ஏற்படவில்லை.

புராதன காலத்தில் வாழ்ந்த இந்நாட்டு ஆட்சியாளர்களும் பொதுமக்களும் எந்நேரமும் சிந்தித்தது நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காக சகலருடனும் சகவாழ்வை மேற்கொள்வது எவ்வாறு என்பதைப் பற்றியேயாகும். நாட்டின் ஐக்கியத்திற்கும் பெளத்த சமயத்தின் நிலைப்புக்கும் பாதுகாப்புக்கும் சவால் ஏற்படாத எச்சந்தர்ப்பத்திலும் அவ்வாறான சகவாழ்வு நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தது. அந்நிய இனத்தவர், மதத்தவர்களைப் பொறுத்துக் கொள்வதற்கு இந்நாட்டில் வாழ்ந்த சிங்கள பெளத்த மக்கள் எந்நேரமும் செயற்பட்ட விதம் எக்காலத்திற்கும் எடுத்துக் காட்டாக இருப்பதை நாம் எந்நேரமும் ஞாபகத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

முக்கிய விடயங்கள்

1. புராதன காலத்தில் இலங்கையின் ஆட்சி செயற்பாடு சட்டம், நிர்வாகம், நீதி என்ற மூன்று நிறுவனங்களுக்கூடாகச் செயற்படுத்தப்பட்டது. அரசனும் அவன் சார்ந்த அதிகாரிகளும் நிர்வாகத்துறை சார்ந்தவரையும் அரச கலந்துரையாடல் மூலம் தீர்மானங்களை மேற்கொள்வதாயும் இருந்தது.
2. அரிய சந்தர்ப்பங்களில் தவிர ஏனைய எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் புராதன ஆட்சியாளர்கள் நெகிழ்வுத் தன்மையுள்ள வெளிநாட்டுக் கொள்கையையே பின்பற்றி வந்தனர்.
3. எங்கள் புராதன சமூகத்தில் பல்வேறுபட்ட தொழில்களைப் புரிவோர் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். சமூகத்தை சுறுசுறுப்பானதாகக் குவதற்கும் அதன் மூலம் பிரஜைகளின் வாழ்க்கையை இலகுவடுத்துவதற்கும் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் சமூகத்திற்குப் பெரும் பங்காற்றியுள்ளார்.
4. புராதன காலந்தொட்டு விவசாயமும் விலங்கு வளர்ப்பும் எம் நாட்டின் பெரும் பான்மையோரின் சீவனோபாயமாக விளங்கியது.
5. புராதன இலங்கையர் மிகவும் உயர் தரத்திலான கலை, அழகியல் இலக்கிய இரசனையில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடுள்ளோராய் இருந்தனர். அவர்களுடைய படைப் பாற்றலும் நிறை அறிவும் மிகவும் உயர் மட்டத்தில் காணப்பட்டதனை உறுதிப்படுத்துவதற்கான ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன.
6. புராதன காலத்தில் இந்நாட்டில் நிலவிய பெளத்ததர்மம் ஆழமான தத்துவங்களையும் மக்களுடைய பக்தியையும் ஈடுபாட்டையும் பல்வேறு செயற்பாடுகளினூடாக வெளிக் காட்டுவதாய் அமைந்திருந்தது. அக்கால பெளத்த குருமாருக்கும் மக்களுக்கும் நெருங்கிய கௌரவம் மிக்க உறவு இருந்தது.

7. பௌத்த சமயம் தவிர்ந்த ஏனைய சமயக் கருத்துக்களும் காலத்துக்கு காலம் இந்நாட்டில் பரவிச் சென்றன. இலங்கை தீவொன்றாக இருந்தமையாலும் ஆதிகாலத்திலிருந்து இந்து சமுத்திர வியாபார நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தமையாலும் வேறு சமயக் கருத்துக்களும் இந்நாட்டில் நிலை கொண்டு பரவின.
8. எமது நாட்டு மக்கள் வேற்று பண்பாட்டு மக்களுடன் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தமை வரலாற்றில் காணக்கூடிய சிறப்பம்சமாகும்.

செயற்பாடு 01

இலங்கையில் புராதன சமூகத்தின் ஆட்சி அமைப்பு, சமயம், இலக்கியம் எனும் பகுதிகளை உள்ளடக்கி பத்திரிகைகளுக்கு கடிதம் ஒன்று எழுதுக.

செயற்பாடு 02

இலங்கையில் புராதன சமூகம் தொடர்பாகக் குறு வினா - விடைப் புத்தகம் ஒன்றைத் தயாரிக்குக.

பதனாகர

புராதன காலத்தில் பௌத்த குருமார் ஆழ்ந்த தியானத்தில் ஈடுபடுவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட கட்டட வகை ஒன்றே இவ்வாறு குறிப்பிடப்படுகின்றது. நீரோடையால் பிரிக்கப்பட்ட இரு கட்டடங்களை சிறிய பாலம் ஒன்றால் இணைத்து இது கட்டப்பட்டுள்ளது. வசப மன்னனால் உருவாக்கப் பட்ட பெரிமியன் குளம் கல்வெட்டில் சுதுஸ்ஸன என்ற பெயரில் இருந்த இவ்வாறான பதனாகரவை குறிப்பதற்கு மும்மேடைக் கட்டடம் என்ற சொல்லும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

புகய

சமஸ்கிருத மொழியில் புக எனும் சொல்லால் சபை அல்லது ஒரு கூட்டத்தினரால் ஆன குழு குறிப்பிடப்படுகின்றது. இலங்கையின் புராதன கல் வெட்டுக்களில் புக எனும் சொல்லால், வணிகர்களின் சபை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. புக எனும் சொல்லிற்குப் பதிலாக நியமஸ்தான (குறிப்பிட்ட இடம்) எனும் வார்த்தையும் கல்வெட்டுக்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

கியூபிக் அரபு எழுத்துக்கள்

பல்வேறுபட்ட அராபிய எழுத்துக்களின் ஆரம்ப வடிவமே கியூபிக் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அவ்வெழுத்து முறை கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் ஈராக்கின் கூபா நகரத்தை மையமாகக் கொண்டு வளர்ச்சியுற்றது. இஸ்லாமியர்களின் புனித நூலான திருக்குர்ஆன் பிரதி செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப் பட்டது இவ்வெழுத்து வகையாகும். இவ்வெழுத்தால் எழுதப்பட்ட புதைகுழிக் கல்வெட்டுக்கள் பல இலங்கையில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.